

MERINDE PENTRU SUFLET

Apare cu binecuvântarea PS Părinte Episcop Siluan,
al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Foaie de învățătură duhovnicească și cateheză a Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

ANUL 9. N°4

SERIA SĂPTĂMÂNALĂ

27 IANURIE 2019

DUMINICA A 31-A DUPĂ RUSALII (VINDECAREA ORBULUI DIN IERIHON)

I Timotei 1, 15-17

Fraților, vrednic de credință și de toată primirea e cuvântul că Iisus

Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Și tocmai pentru aceea am fost miluit, ca Iisus Hristos să arate mai întâi în mine toată

îndelunga Sa răbdare, ca pildă celor ce vor crede în El, spre viața veșnică. Iar Împăratului veacurilor, Celui nesticăcios, nevăzutului, singurului Dumnezeu fie cinste și

Luca 18, 35-43

În vremea aceea, pe când Se apropia Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum, cerșind. Și, auzind el mulțimea care trecea, întreba ce se întâmplă. Și i-au spus

că trece Iisus Nazarineanul. Atunci el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă! Și cei care mergeau înainte îl certau ca să tacă, dar el cu mult mai mult striga: Fiule al lui David, miluiește-mă! Deci, oprindu-Se, Iisus a poruncit să-l aducă la El; și apropiindu-se, l-

a întrebat: Ce vorești să-ți fac? Iar el a spus: Doamne, să văd! Și Iisus i-a zis: Vezi! Credința ta te-a mântuit. Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Iar tot poporul care văzuse a dat laudă lui Dumnezeu.

TRĂSĂTURI

Predica la Duminica a 31-a dupa Rusalii

Iar el cu mult mai mult striga: Fiule al lui David, fie-Ți mila de mine! (Luca 18, 39)

Iubiți credincioși,

Cuvântul lui Dumnezeu este izvor de învățătură duhovnicească, din care noi putem să scoatem în lumină multe feluri de sfaturi folositoare de suflet. Din Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie care s-a citit astăzi despre vindecarea orbului din Ierihon, lăsând la o parte alte învățături ce se pot desprinde din cuprinsul ei, ne vom opri numai la cuvintele orbului pe care le-ați auzit. Căci fiind oprit de popor cu certare să tacă, el mai tare striga către Iisus Hristos: "Fiule al lui David, miluiește-mă!"

Vedeți, frații mei, credință statornică și fără de îndoială? Acest orb care cu ochii trupului nu vedea, dar cu mintea și cu inima lui credea că Hristos poate să-i vindece lumina ochilor, nu lua aminte la cei care îl certau și îi ziceau să tacă. El credea cu toată inima, că negreșit Mântuitorul îl va vindeca și îi va lumina ochii. De aceea cu toată oprirea de restul mulțimii el mai tare striga; "Fiule al lui David, miluiește-mă!" El auzise de la mulți oameni despre minunile ce le făcea Mântuitorul în toată Palestina; auzise că Iisus este din neamul lui David și de aceea, neștiind mai mult, striga fără de îndoială la Iisus. Pentru credința lui statornică, orbul a fost auzit de Preaînduratul nostru Mântuitor, Care i-a zis: "Credința ta te-a mântuit! Și îndată a văzut" (Luca 18, 42-43).

Iubiți credincioși,

Fiind vorba despre credință este

bine să știm că în multe feluri se împarte credința oamenilor pe pământ. Este credință cunoscătoare pe care o au și diavolii, căci ei, cunoscând puterea lui Dumnezeu, "cred și se cutremură" (Iacob 2, 19). Este credință lucrătoare, adică acea credință care este urmată de fapte bune sau, altfel spus, credință care lucrează prin dragoste (Galateni 5, 6). Este credință îndoielnică sau puțină, pentru care a zis Mântuitorul lui Petru: "Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" (Matei 14, 31). Este credință fățarnică pe care Mântuitorul nostru de atâtea ori a muștrătat-o în fața cărturarilor și a fariseilor (Matei 23, 13-29; I Timotei 1, 5). Este credință bigotă (bolnavă, fanatică), mai bine zis nelămurită (II Timotei 3, 8). Este credință superstițioasă a celor ce cred în visuri, vedenii false, descântece, ghicitori și vrăjitorii

TRĂISCVIRI

(Înțelepciune lui Isus Sirah 34, 1-7). Este credință strâmbă și rățacită de la adevăr pe care o au sectarii și toți ereticii (I Timotei 1, 3; 1, 19-20; 4, 1-2; 6, 14; 6, 21). Este credință păgână care nu are nimic din adevăr, a popoarelor care nu cred în Evanghelie și în Hristos Mântuitorul lumii (II Timotei 3, 8).

S-ar putea vorbi și de alte feluri de credință, dar nu este locul aici. Să revenim cu cuvântul nostru la credința cea neîndoielnică și statornică a orbului din Sfânta Evanghelie de azi. Credința lui fiind dreaptă, a fost auzită de Mântuitorul și încununată de minunea mai presus de fire.

Unii din Sfinții și dumnezeieștii Părinți arată că temerea de Dumnezeu este începutul credinței, deoarece aceasta eliberează sufletul de teama păcatului și a morții, ajutându-l să intre în stăpânirea harului (Matei 10, 28; Luca 12, 5). Din credință începe și se sfârșește mântuirea, căci "fără de credință nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu" (Evrei 11, 6).

Apostolul Iacob zice: "Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale" (Iacob 1, 8). Dacă orbul din Sfânta Evanghelie de astăzi, auzind pe cei ce îl opreau să nu strige la Hristos, s-ar fi îndoit și ar fi tăcut a mai striga la Mântuitorul, nu căpăta vindecarea ochilor săi. Dar cu cât mai mult îl opreau cei de față să nu strige și să tacă, el mai tare striga: "Fiule al lui David, miluiește-mă!" Și așa, știutorul inimilor, văzând credința lui cea din inimă și fără de îndoială, l-a vindecat de orbirea ochilor. La acest orb s-a împlinit Scriptura care zice: "Cel ce crede în Hristos nu se va rușina" (Isaia 28, 16; Romani 10, 11).

Credință adevărată în Dumnezeu și fără îndoială a avut și fericitul

patriarh Avraam. Despre credința lui, zice Sfânta Scriptură: "Și a crezut Avraam lui Dumnezeu și i s-a socotit lui credința întru dreptate" (Facere 15, 6; Romani 4, 18-22). Acestei credințe drepte și fără de îndoială a patriarhului Avraam i-au urmat și faptele lui cele bune care le-a făcut după voia și după porunca lui Dumnezeu.

Această credință dreaptă și

GAȚINDVS SĂPTĂMĂNI

Dumnezeu nu silește nicidecum omul, ci stă cu răbdare la poarta inimii sale așteptând cu smerenie momentul în care această inimă I se va deschide.

Dumnezeu Însuși îl caută pe om înainte ca omul să-L caute pe Dumnezeu.

Când, prinzând o clipă prielnică, Domnul Se descoperă omului, numai atunci cunoaște omul pe Dumnezeu în măsura în care îi este dat, și începe de acum înainte să-L caute el însuși pe acest Dumnezeu Care scapă din nou inimii lui.

Sf. Siluan Athonitul

statornică l-a făcut pe Avraam să iasă din pământul său, din rudenia sa și din casa tatălui său și să se ducă unde i-a poruncit Dumnezeu (Facere 12, 5; Evrei 11, 8). Această credință dreaptă și lucrătoare l-a făcut pe Avraam să iasă din pământul său, din rudenia sa și apoi să zidească al doilea altar lângă stejarul Mamvri (Facere 13, 18).

Această credință tare și neîndoielnică l-a făcut pe Avraam să asculte de porunca lui Dumnezeu și să taie împrejur pe fiul său Isaac și pe toți robii săi (Facere 17, 23-27). Și, în sfârșit, această credință dreaptă și statornică a lui Avraam, l-a făcut să aducă pe Isaac, fiul său cel iubit și născut din făgăduință, jertfă lui Dumnezeu, pentru care cu jurământ a întărit Dumnezeu marea Sa binecuvântare asupra lui și asupra urmașilor lui (Facere 22, 1-18; Evrei 6, 13-14). Iată câteva gânduri despre credința cea dreaptă, statornică și lucrătoare a lui Avraam. Iar cine vrea să știe mai pe larg despre foloasele adevăratei credințe, să citească cu atenție epistola Sfântului Pavel către Evrei, capitolul 11.

Iubiți credincioși,

Sfânta Evanghelie de azi ne arată luminat că acest orb, căruia Mântuitorul nostru Iisus Hristos i-a deschis ochii, nu era numai orb ci și foarte sărac, deoarece, după cuvântul Evangheliei, vedem că el "ședea lângă cale, cerșind" (Luca 18, 35). Oare, frații mei, în zilele noastre ca și în alte vremi, câți orbi și săraci nu sunt în diferite locuri, care cerșesc pe drumuri, pe la porțile noastre, prin sate, prin târguri și orașe și cât de fericit și bun următor al Mântuitorului, este acela care, auzind glasul acestor oameni săraci și necăjiți, se oprește din calea sa și întreabă, zicând: "Ce voiți să facem?" și înțelegând cele de nevoie ale lor, îi ajută la lipsă și la toate cele de nevoie ale lor? Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ca un cunoscător de inimi, văzând la acel sărac nu numai orbirea lui, ci și marea lui credință stăruitoare, i-a dat cea mai mare bogăție: luminarea ochilor lui.

Noi oamenii, fiind păcătoși și puțin credincioși, pentru a noastră

ȚĂLCĂRI

necredință nu putem face minuni cu cei orbi, bolnavi și săraci, dar din cele ce avem putem să-i ajutăm cu cele de nevoie, aducându-ne aminte că cei săraci sunt făpturi ale lui Dumnezeu (Iov 34, 19; Pilde 22, 2). Să ne aducem aminte că Dumnezeu iubește pe săraci ca și pe bogați (Iov 34, 28; Psalm 11, 5) și nu nesocotește rugăciunile lor (Psalm 101, 18), ci ascultă plângerea lor (Ieșire 2, 24; Psalm 68, 37). Să-și aducă aminte toți iubitorii de Hristos că Dumnezeu ne poruncește să ajutăm pe cei săraci și să ne întindem mâna înaintea lor (Levitic 25, 35; Deuteronom 15, 7-11). Să-și aducă aminte cei bogați că "cine miluiește pe sărac,

împurmută pe Dumnezeu" (Pilde 19, 17) și va fi binecuvântat de Dumnezeu cu răsplată veșnică (Psalm 36, 26; Pilde 19, 17; 22, 9; Psalm 111, 8-9; II Corinteni 9, 9).

Cine disprețuiește pe sărac și-l trece cu vederea, acela disprețuiește pe Hristos (Matei 25, 41-45). Să nu uităm că strigarea săracilor ajunge mai repede ca a noastră la Dumnezeu (Deuteronom 15, 9; Iov 34,

28; Iacob 5, 4). Iar Mântuitorul ne învață: "Fericți cei milostivi, că aceia se vor milui" (Matei 5, 7). Voi adăuga în continuare și o istorioară despre milostenie luată din Viețile Sfinților.

Sfântul Ioan cel Milostiv, patriarhul Alexandriei, a cărui pomenire Biserica Ortodoxă o face la 12 noiembrie, zice despre sine așa: "Când eram în Cipru, fiind de 15 ani, pe când dormeam într-o noapte, mi s-a arătat o fecioară foarte frumoasă la chip, îmbrăcată cuivincios și având cunună de măslin pe capul ei. Stând aproape de patul meu, m-a

atins la piept, și deșteptându-mă, am văzut-o pe dânsa nu în somn, ci aievea stând înaintea mea. Apoi am întrebat-o cine este și cum a îndrăznit de a intrat la mine pe când dormeam. Iar ea, căutând spre mine cu ochii veseli și cu fața luminată, a zis: "Eu sunt fiica cea mare a marelui Împărat și cea dintâi dintre fiicele Lui!" Acestea auzind eu, m-am închinat ei, iar ea a început iarăși a grăi către mine așa: "Dacă mă vei face prietenă, eu îți voi mijloci un mare dar de la Împărat și te voi duce înaintea Lui, fiindcă nimeni nu are îndrăzneală la Dânsul mai mult decât mine. Eu L-am pogorât pe Dânsul din cer pe pământ și L-am făcut a se întrupa cu trup omenesc!"

Acestea zicând, s-a făcut nevăzută și m-am mirat de acea vedenie. Apoi cugetând, am zis în mine: Cu adevărat milostenia mi s-a arătat mie în chip de fecioară, căci o vădește cununa cea de măslin de pe capul ei, care este semnul milostivirii și mărturisesc chiar cuvintele grăite de ea, căci a zis: "Eu am pogorât pe Dumnezeu din cer pe pământ și L-am făcut a Se întrupa!" Căci Ziditorul văzând pe om pierind, a venit ca să-l mântuiască, nefiind îndemnat de nimeni altcineva, fără numai de a Sa milostivire. El, plecând cerurile, S-a pogorât ca să miluiască zidirea

Sa. Deci mai mult decât toate ni se cade să avem milă către cei de aproape și să dăm cât mai multă milostenie dacă voim să aflăm milă de la Dumnezeu.

Astfel cugetând în gândul meu, îndată m-am sculat și am mers la biserică singur, când se lumina de ziuă. Mergând, am aflat pe cale un sărac gol, tremurând de frig. Deci, m-am dezbrăcat de o haină și am dat-o aceluia sărac, zicând în mine: "Acum voi cunoaște de este adevărat ceea ce am văzut sau este o înșelăciune!" Și am mers mai departe. Dar înainte de a ajunge la biserică, m-a întâmpinat un om îmbrăcat în haine albe și mi-a dat în mână o legătură ce avea într-însa o sută de galbeni de aur și mi-

a zis: "Primește acestea, prietene!" Iar eu am luat-o cu bucurie, însă îndată m-am căit că am luat-o, căci nu-mi era de trebuință și m-am întors vrând să dau înapoi cele ce-mi dăduse, dar nu l-am mai văzut și căutându-l cu dinadinsul nu l-am aflat. Atunci am cunoscut că ceea ce am văzut a fost adevărat, iar nu înșelăciune. Din acea vreme orice dădeam

săracului, ispiteam dacă îmi va da Dumnezeu însutit precum a zis și ispitind de multe ori am aflat că așa este. Mai pe urmă am zis: "Încetează suflete al meu a mai ispiti pe Domnul Dumnezeuul tău". Altădată, mergând acest sfânt Ioan să cerceteze pe bolnavi, pentru că de două ori pe săptămână cerceta pe cei bolnavi, l-a întâmpinat un străin și i-a cerut milostenie, iar el a poruncit slugii sale să-i dea șase arginți. Deci, luând străinul arginții s-a dus și, vrând să ispitească îndurarea sfântului, și-a schimbat hainele sale și alergând pe altă cale, iarăși l-a întâmpinat pe sfântul și l-

TRĂLĂCVIRI

a rugat, zicând: "Miluiește-mă, stăpâne, că sunt robit". Iar el a poruncit slugii sale să-i dea șase arginți. Apoi sluga a zis patriarhului la ureche: "Stăpâne acesta este săracul acela care a luat mai înainte șase arginți", iar patriarhul s-a făcut că nu l-a auzit pe el și a poruncit ca iarăși să-i dea.

Străinul, luând a doua oară milostenie, și-a schimbat hainele sale și a întâmpinat pe altă cale pe patriarh, cerând a treia oară milostenie de la dânsul. Iar sluga a zis către patriarh: "Stăpâne acesta este tot acela care a luat până acum de două ori câte șase arginți și acum cere a treia oară!" Atunci fericitul patriarh Ioan a răspuns slugii sale, zicând: "Dă-i lui doi arginți, nu cumva să fie Hristosul meu care mă ispitește pe mine!"

Despre milostenie să auzim și pe dreptul Tobit care, învățând pe fiul său Tobie, zice: "Din cele ce ai, fă milostenie și să nu pizmuiască ochiul tău când faci milostenie. Să nu întorci fața ta de către nici un sărac și de către tine nu-și va întoarce Dumnezeu fața Sa. După cât de multă avere ai, fă milostenie. De ai mult să dai mult, de ai puțin să dai puțin, dar de către milostenie nu te întoarce. Căci comoară bună îți agonisești ție în ziua cea de lipsă, că milostenia din moarte izbăvește și nu-l lasă pe cel milostiv ca să intre într-un întuneric, că bun dar este milostenia celor ce o fac pe ea înaintea Celui Preaînalt" (Tobit 4, 7-11). "Din pâinea ta dă celui flămând și din hainele tale dă celor goi. Tot ce prisosește fă milostenie și pune pâinile tale peste mormintele dreptilor" (Tobit 4, 16-17). Încă și marele arhanghel al lui Dumnezeu, Rafail, care a fost trimis de Dumnezeu să ajute la căsătorie lui Tobie, a zis: "Bună este rugăciunea

cu post, cu milostenie și cu dreptate... Mai bine este a face milostenie decât a strânge aur, că milostenia din moarte izbăvește și curăță păcatele. Cei ce fac milostenie și dreptate, umple-se vor de viață, iar cei ce păcătuiesc, vrăjmași sunt ai vieții lor" (Tobit 12, 8-10). Încă zice Duhul Sfânt prin gura proorocului Osea: "Milă voiesc, iar nu jertfă" (Osea 6, 6). Iubiți credincioși,

Am vorbit aici despre puterea credinței dreptmăritoare și despre milostenie, fiind îndemnat de Evanghelia de astăzi în care se vorbește de vindecarea unui orb din Ierihon. Ați auzit cu câtă credință și stăruință se ruga acest orb și ce anume cerea, zicând: "Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!" Ce voiești să-ți faci? L-a întrebat Hristos. "Doamne, să văd". Și Iisus i-a zis: "Vezi! Credința ta te-a mântuit" (Luca 18, 38-42). Care erau deci virtuțile acestui orb? Credința tare în Dumnezeu și rugăciunea lui stăruitoare. Aceste două virtuți l-au vindecat și l-au făcut ucenic al lui Hristos. Pe acestea să le dobândim și noi, frații mei, dacă vrem să ne mântuim și să facă Domnul milă cu noi.

Deci să avem în suflet credință curată, puternică, ortodoxă, așa cum aveau mamele și înaintașii noștri. Credința noastră să nu fie îndoielnică, șovăitoare și fățarnică, cum sunt mulți dintre creștinii care cred numai cu gura și la biserică vin doar la Sfintele Paști și când au vreo înmormântare în familie, iar acasă abia fac câteva cruci și zic "Tatăl nostru" seara și dimineața. Ce minuni poate să facă o asemenea credință? Iată de ce Dumnezeu nu ne împlinește multe din cererile noastre.

Credința noastră să nu fie numai așa, de ochii satului și ai rudelor,

căci credința puțină aduce și roade puține. Ci credința noastră să fie vie, activă, fierbinte, statornică și lucrătoare, adică să se arate nu prin cuvinte, ci prin fapte bune. Creștinul bun se roagă mult și cu stăruință, până îl miluiește Dumnezeu. Creștinul bun nu lipsește de la biserică, mai ales în sărbători. Creștinul bun iartă pe dușmani, miluiește pe săraci, cercetează pe bolnavi, este smerit și blând cu toți oamenii. Creștinul bun nu se îmbată, nu-și ucide copiii, nu dă divorț de soția lui, nu se lasă biruit de cumplitul păcat al desfrânării, nu fură, nu înjură, nu spune minciuni, nu judecă pe alții. Siliți-vă să deveniți creștini buni, așezați, tari în credința ortodoxă, ascultători de Biserică, milostivi și iubitori de Dumnezeu și de oameni. Nu ascultați de creștinii sectari care dezbină Biserica lui Hristos și duc pe mulți la pierzare cu reaua lor credință. Nu-i ascultați, nu discutați cu ei, nu vă duceți la adunările lor, rupte de Biserică. Apoi feriviți-vă de creștinii robiți de patimi, de cei care nu se roagă, care nu merg la biserică, nu se spovedesc și nu se împărtășesc cu anii. Credința sporește în sufletele noastre prin milostenie și prin citirea cărților sfinte. Fără rugăciune nu putem spori în credință, iar fără cunoașterea Sfintei Scripturi și a învățaturii de credință ortodoxă nu vom cunoaște bine credința adevărată, și unii pot fi ușor amăgiți de secte. Să-L rugăm pe Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, să ne întărească în dreapta credință, în rugăciunea stăruitoare și în milostenie, virtuți care stau la temelie mântuirii noastre, de care să ne învrednicească bunul Dumnezeu pe toți. Amin.

Parintele Ilie Cleopa